

ARGUMENT

De ce icoana?

Icoana rămîne veșnic simbolul credinței ortodoxe profunde și motiv de sfântă adorare. Alături de celelalte genuri ale artei populare, precum portul, ceramica, țesăturile, icoanele, prin particularitățile lor estetice, diversitatea ornamentației și originalitatea concepției, întăresc simțul înnăscut pentru frumos și întregesc portretul spiritual al poporului român.

Fiecare dintre noi avem momente în care ne amintim de copilărie, de lumea aceea minunată în care toate lucrurile erau pătrunse de frumusețe și făcute cu suflet. Spre bătrînețe ne vin în minte unele episoade interesante și mai vii, parcă trăite nu demult. Uneori, revenirea lor se repetă și atunci simțim nevoia să le mărturisim.

Icoana îmi amintește de serile liniștite ale copilăriei, de părinți, de peretele cu icoană al casei, unde, chiar dacă nu înțelegeam tema și simbolurile culorii, îmi spuneam rugăciunea ... și eram fericită.

A urmat apoi o perioadă în care a trebuit, profesoară fiind, să uit de icoane și uneori chiar de rugăciunea zilnică. Nici nu mai vreau să știu dacă acești ani au fost fericiți sau triști ... au fost doar ani, ani care ulterior s-au întors cerîndu-mi tributul pentru neglijență sau uitare. Au urmat apoi anii în care îmi găseam liniștea și puterea doar la rugăciune în fața icoanei ... i-aș numi pe aceștia „anii încercării”.

Am învățat multe în acești ani și am înțeles că nimic nu este întâmplător în viață. Poate de aceea am ajuns, spre maturitate, într-un loc minunat - un muzeu, unde să-mi găsesc împlinirea, ocrotind dar și făurind valori și unde icoana este prezentă pretutindeni și mă ocrotește.

Biserica din muzeu, cu hramul Tăierea Capului Sf. Ioan Botezătorul, mi-a întărit credința în Dumnezeu și încrederea în mine. Drumul parcurs de la ideea aducerii unei biserici în muzeu și pînă la reconstrucția și sfințirea ei de către un sobor de preoți, în frunte cu Ț Andrei Arhiepiscopul Alba-Iuliei, la data de 14 iunie 1998, a fost enorm de greu, mai ales că trebuia atunci să fac față unei noi încercări. Și atunci credința, acea parte interioară a fiecărui om, care dă conținut, culoare, sens și finalitate vieții, m-a ajutat să văd invizibilul, să cred incredibilul și să primesc ca răsplată imposibilul.

Două fotografii, reprezentînd imaginea bisericii înainte și după aducerea în muzeu, vă vor ajuta, poate, să înțelegeți povestea și menirea bisericii de lemn din muzeu, despre care Ț Andrei Arhiepiscopul Alba-Iuliei mărturisea: „Avem convingerea că se săvîrșește un act istoric, prin salvarea bisericii, una din multele care sînt pe cale de a se prăpădi datorită vitregiei vremurilor și neajunsurilor materiale”. Și pentru că biserică fără icoană nu există, am considerat că acum a sosit momentul să mă aplec asupra icoanei, această „fereastră cerească” - fereastră spre o lume plină de taine, pe care nu o putem pătrunde cu cele cinci simțuri și să mulțumesc bunului Dumnezeu că a fost mereu alături de mine, mi-a însoțit gîndurile și pașii, mi-a dat putere să trăiesc, să lupt și să mă bucur de viață și de familia mea minunată.

Maria Borzan